

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra TOGET TIL THORSING

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 157. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633871332416/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Mildned de vredeste Sind, forhindred usalige Tve-
dragt,
Stifted Venskab og Lyst til Forlig og Enighed, rundt-
om;
Han, mod Dommeren vendt, brød flux med bevin-
gede Røst ud:

Adrasteias Søn! Du Forstandige! Dæmp dine Taarer.
Guderne veed jo dog bedst hvad der tiener Prome-
theus Afkom,
Skjønt, oprøret ved ham, vel tit den Olympiske Fader
Sender ydmygende Sorg til hans Æt, og tugtende
Smerter.
Voxer ey Glæden selv, som en Blomst, blandt Kum-
merens Tidsler?
Pluk den da hvor du kan! men lad hver en Erin-
dring om Smerten
Flye, som en ængstlig Drøm, hist giennem Indbild-
ningens Horn-Port.
Slige var Talerens Ord. Da forklarte sig Domme-
rens Aasyn,
Som naar en dæmrende Skye forlader den natlige
Maane,
Og han giensvarede hün, og brød flux med bevin-
gede Røst ud:
Følger da du os paa Toget, Asklepios Søn, Ørstaide?
Men den sindrige Mand stod længe taus; thi hans
Hicte
Overveied med Flid: om han ey skulde Tilbudet af-
slaae,
Nidkier for sin Pligt, da det altid var voveligt flux at
Drage fra Huus og fra Hiem, hvorhen saa utallige
Syge

Tog deres Tilflugt i Nød; eller om han med faders-
lig Tillid
Skulde Pligten betroe sin Søn, for at prøve hans
Klogskab,
Og for ey ved sit Ney at forstyrre Forsamlingens
Glæde?
Dette tyktes tilsidst den Tvivlende dog som det
Bedste;
Hævede derfor sit Blik og brød flux med bevingede
Røst ud:
Vel da! jeg følger. — Men brat den behændige Skip-
per fra Jorden
Løfted med senestærk Arm sin Mast, som paa Nor-
riges Fielde
Nylig stod som en Gran, og befæsted den hurtig
mod Bunden
Fast, i sin skvulpende Baad, mens i Seilet den spø-
gende Vestvind
Sprætted med klapprende Dask og forhindred ham
Masten at reise.
Stærk dog seired hans Arm; nu stod den og trod-
sede Himlen.
Dernæst det vældige Roer blev udhængt over sin
rustne
Jernkrog. (Skyllende Vand havde Malmet berøvet
sin Blankhed.)
Stærken Roerpind fast nu stak han; men øverst i
Masten
Heised han purpurne Flag; saa var Alting klart inden
Borde.

Men Poseidaons Sønner besteg med den herlige
Dommer